

6 червня 1831 року,
коли у Веймарі вечоріло —
уже і свічі горіли, —
в будинку чулися кроки...

До вечері знов запросили тірольців.
Настроювали інструменти.
Гомоніли в альтанці.
В білому фланелевому шлафроці
будинком ішов канцлер.

Немов і будинок не той, що вчора.
Якась нереальність в цих білих бюстах
і довгій залі, де спущені штори,
і дві свічі відбилися в люстрі.

Розчинив двері. Зелений акваріум
тераси
освітлювався трояндами.
Наспівуючи генделівську арію,
прошелестіла невістка
мереживами та бантами.

Старий посміхнувся. Звелів подати
рейнвейн. І, наливши кубок високий,
розгорнув щоденник. Написав дату:
«6 червня 1831 року.

Дописав «Фауста». А все живу.
Так дивно! Немовби дістав дарунок.
А що з ним робить — не збагну...»
Зовуть
вечеряти. Смутно торкає струни

старий тіролець... Збіга з шибок
рум'янець, і пахнуть троянди чайні.
Так тихо! Замок у людині бог.
Ні слова далі.
Мовчання.

Божественну спрагу втолепо,
і кубок налито вщерть.
І все вже йому дозволено.
Усе. Навіть смерть.

1981

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.